

Johannes Strauchius, Philos. & I.U.D. hoc tempore Academiae Salanae
ProRector & Facultatis Iuridicae Decanus, S. P. : Furtum non fieri
duntaxat Domino, sed cuivis alii, cuius interest rem salvam esse ... ; P.P.
XX. Iunii Anno M.DC.LIIX.

[Jena]

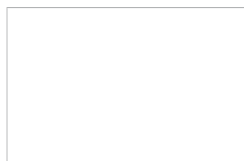
Strauch, Johann

Phil 2° 00268/04 (126)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00013330

urn:nbn:de:urmel-9ca139e9-d4f8-42f3-bddf-ef780e44d1869-00012556-10

Lizenz: <http://rightsstatements.org/vocab/InC/1.0/>

JOHANNES STRAUCHIUS, Philos. & J.U.D. hoc tempore Academiae Salanae ProRector & Facultatis Juridicae Decanus,

S. P.

Furtum non fieri duntaxat Domino, sed cuivis alii, cuius interest rem salvam esse, satis est tralatitium, usque adeo, ut nec Domino ipsi aliter furti deuri actio, quam si ejus interest, rem non perire, ait Imperator noster §. 12. *Inst. de obl. qua ex del.* sed quod ait interesse domini, rem non perire, reliquorum autem, rem esse salvam, anne diversitas innuitur, quā aliter horum, aliter illius interest? Ut res salva, quā omni modo intacta à fure; perisse autem intelligatur, quā non exierit rerum naturā, quā rebus humanis exempta, quā intercederet, quomodo argentum perisse dicitur l. 20. §. ult. *de praef. verb.* Sed domino non aliter actionem furti dare, quā si res subrepta perierit, vel extincta fuerit, plusquam absurdum sit, ut merito dicamus, eam rem domino salvam intelligi, aut non perisse, quā non mora loco fuerit, quemadmodum *perisse* verbo, non usum solum, & fractum, sed & viraptum contineri ait Ulpianus l. 9. §. de *r. s.* Porro cum domino nunquam non interest, res suas sibi habere intactas, hoc solo, quod dominus sit, semper ei dabimus actionem furti, hanc contrectatā. Quid ergo est, quod ait Justinianus, non aliter ei dari, quā ubi interest? Ergone contingit, ut aliquando non interest domini? Et certe contingere nequit, si res sit penes dominum. Intelligit igitur Imperator ejusmodi casum, ubi res penes alium exiit, ex causa forsan commodati, depositi, locati, pignoris. Quasi his casibus contingere possit, ut interest domini, non agere adversus furem, sed potius actione ex contractu adversus eum experiri, cui res tradita. Ergone fur non solum impunitatem, sed & lucrum consequetur? Haud equidem, nam in mundo sunt, quibus actio furti est necessaria. Hi scilicet, quos actione ex contractu teneri domino diximus. Quos inter & Creditor pignoratitius, cui si res subripitur à quolibet fure, pignoratitia directā ad rem restituendam teneretur, si quidem culpa sua res subrepta l. 14. §. 6. ff. *de furt.* Sed & si citra culpam suam, & ut maxime solvendo sit debitor, quia tamen expedit ei, pignori potius incumbere, quā in personam debitoris agere, actio adversus furem non denegabitur. l. ubique 12. §. ult. h. t. Quid verò si dominus ipse debitor eam clam subduxerit creditori? Furtumne dicemus rei propriae esse? Et dominum sibi furem fore? sibi quē adeo injuriam facere? Quid est, quod Imperator ait, furtum fieri, non solum, cum quis intercepti causā rem alienam amovet, sed generaliter, cum quis alienam rem invito domino contrectat. §. 6. *Inst. de obl. qua ex del.* Neque enim domino res sua aliena est, necque invitatus est dominus auferens, qui ipse rem suam auferit. Fac in re propria posse aliquid alieni esse domino, usum forte, possessionem vē, quibus interverfis furtum ei fiat, cuius interest, rem salvam habuisse, eequid autem facies Philippo Imperatori, qui cum Caëlo (seu mavis cum consilio) collocutus dixit, rem, quā apud debitorem mansit, solo pignoris nexu obligatam, & à domino debitore distrahā, hoc ipso fieri furtivam? l. 6. *C. de usucap. pro Emi.* Ergone furtum facies dominus rei suae, quā & proprietate & usu & possessione manet penes se, cuius ne hilum quidem alienum est? Anne quia intervertitur jus in re, quod hypothecae est? sed nec rerum incorporalium furtum fieri potest, cum furtum sit contrectatio: Incorporalia autem tangi non possunt, & omnino oportet esse corpus, quod contrectatur. l. si. 75. ff. *de furt.* Et si maxime per naturam incorporalis res auferi posset, in praesenti tamen casu non auferretur. Transsit enim hypotheca ad quemvis possessorem, nihilque ejus interest, eam vendi, quippe jure pignoris manente salvo. Sic enim refertur Dioecleianus & Maximianus, Basilidæ in l. 15. *C. de pign.* Debitorem neque vendentem, neque donantem, neque legantem, vel fidei commissum relinquentem, posse deteriorem facere creditoris conditionem. Et ad Zoticum in l. 12. *C. de dist. pign.* Si debitor rem tibi jure pignoris obligatam, te non consentiente, distraxit, dominum cum suā causā transtulit ad Emptorem. Quid igitur est, quod dominus creditori hoc casu auferat? si nec rem, nec usum, nec possessionem, nec jus hypothecae? Denique si debitor rem creditori traditam subripuit, debitori autem vicissim fur alius abstat, dabimusne debitori domino, qui creditoris sui fur est, furti actionem adversus furem? Nec dubitat quidem Ulpianus, in l. 12. §. ult. ff. *de furt.* Et tamen ejus rei nomine furti agi non posse, cuius ipse fur fuit, Julianus definit l. eum, qui 14. §. 4. *de furt.* Cui Pomponius ad Q. Mucium consentit in l. 76. §. 1. h. t. Quid verò de creditore? Quem verò is compellabit? furemne illum tertium solum? An & debitorem dominum? Ulpianus ait, debitorem non teneri. Atin contrarium est auctoritas Pauli lib. 2. *sentent. tit. 31. vers. rem pignori.* Quin imò, quod dominus hoc casu creditori furti teneatur, ex ipso Ulpiano d. l. 12. confici videtur. Cum enim dixisset, creditori dari actionem furti, non solum adversus furem extraneum, sed adversus dominum etiam ipsum, subjecissetque, etiam domino scilicet furi, dari, nec casus fingi possit, quo dominus fur agere furti possit; nisi furto ei facto, necessum est, ut domino furi, cui postremum res à tertio fure subducta, competat actio. Necesse ergo est, ut inferat Ulpianus, ita fieri, ut fur dominus, & teneatur furti & agat. Quare negativa lectio à Cujacio jamdudum mendi postulara, à Roberto autem est defensa. Quae omnia, cum subtilem habeant tractationem, nec usum cassam, constituit Vir Per-Eximius ac Juris utriusque studiosissimus Dn. PAULUS BLUMBERG, Schnebergi Milnicus, Candidatus supremorum honorū dignissimus publicā commentatione, quam lectionem curiosiorum vocamus, dictam l. XII. §. ult. ff. *de furt.* cras Deo volente, Juridicoque Ordine favente explicare. Cum enim omnino is esset, qui vel maxime propter virtutes & studia egregia factum vellemus, eo minus sumus difficiles, cum ad eadem admittere documenta, quibus Candidatorum explorari merita solent. Si enim natalium integritas spectatur, natus est urbe, vel solis fodinis metallicis celeberrimā Sneebergā, familiā honestissimā, anno seculi labentis trigesimo sexto, die Januarii vigesimo quinto. Patrem habet Georgium Blumberg, dignitate perquam reverendā Ecclesiasten Archidiaconum ibidem, longē meritisissimum, item septuagenarium & ultra. Mater ei est Catharina, Viri quondam admodum Reverendi atque Amplissimi M. Johannis Tönnikeri, Pastoris oppidi Kirchbergæ, pie memoris, filia. Ambo adhuc, quod rarum beneficium est, supersistentes. Ab his, cum primum per ætatem ad capiendum ingenii cultum esset idoneus, commendatus est Magistris solertissimis, qui pueritiam ejus formarent. Postquam autem Jenam in studia missus, anno superiori quinquagesimo secundo, auscultationibus doctrinæ civilis aditum ad Jurisprudentiam sibi munire cepit. Eo proventus, ut de Magistratu dissertationem suapte ingenio conscriptam, Illustrissimis Principibus Dn. BERNARDO, & Dn. FRIDERICO, Ducibus Saxoniae Celsissimis, nec non Generosissimo Comite KONIGSMARQVIO arbitris, sub magisterio magni olim, & nescio an non nunc quoque sine pari, Philosophi, Pauli Sleeveogtl, publicè haberet. Inde pleno gradu in atria Jurisprudentiæ contendit, in primis lectionibus publicis operam impendens. Audivit enim Virum Magnificum & Nobilissimum Dn. Erasimum Ungepauerum, JCrum celeberrimum, Facultatis Juridicae Ordinarium Amplissimum, Dn. Socerum meum sanctè venerandum, cui hoc fata precipuum largita sunt, ut famæ suae, quam plerique post funera assequuntur, intercesset, anniq; cum meritis utrum paria facere queant, contendere videantur. Sectatus itidem est JCrum Excellentissimum, Dn. Georgium Adamum Struvium, Antecessorem longè laudatissimum, Collegam ac Compatriem plurimum colendum, argumentum ultimarum voluntatum tum publicè praelegentem. Cujus ductu dissertationem etiam publicam, quæ in Syntagmate ejusdem octava decima est, de Conditionibus, sustinuit. Cumque praxin forensē Auditoribus suis traderet Vir itidem Nobilissimus Dn. Ernestus Fridericus Schröterus, JCrus famigeratissimus & Antecessor Salanae nostræ dignissimus, eundem & ipse auscultavit, ut alia quæ inter penetrata Vestra celebrata fuere exercitia, ne de talibus ampullari videamur, præteream. Nec mihi quoque operam navasse vel verbo attribuisse, nisi ad se id pertinere Candidatos noster credidisset. Abiit hinc Altorfium, auditor JCrui supra famam magni, Dn. D. Ludvvell factus, cum materiam Restitutionis in integrum ex Codice Justiniani traderet. Sed & Lipsiam incoluit, studiorum gratiā, domumque relaxat foro se dedit, donec Parentes & Cognati jure ab eo fructum studiorum reposecerent. Quare ad nos redux, modestè ambiit, ut inter Candidatos Juris reciperetur. Quod cum non peti solum, sed & praestari debeat, igitur tentamen profectuum subire nuper jussus fuit. In quo praeclarè admodum ubi stetit, nunc copia ei facta, ut eruditionem commentatione, quam supra indicavimus, publicè demonstraret. Cras itaque, cum DEO, horā X. hanc auspiciabitur. Cui ut interesse velint Ordines Academiae universi, Nobilissimaque & florentissima Dominorum Studioforum civitas, decenter rogamus, officiaque repromittimus largissimè. P. P. XX. Junii Anno M. DC. LXX.

Literis JOHANNIS NISII.

urn:nbn:de:urmel-9ca139e9-d4f8-42f3-bddf-ef780e44d1869-00012556-22